

Πρώτα ο Πολίτης

ANNA ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΕΑ

APANAGIOTAREA@E-TYPOS.COM

Τι κρίμα...

ΤΟ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ» τραγούδι, με ιδανική ερμηνεύτρια τη Μαρία Φαραντούρη, είχε τη σημασία του στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Είχαμε περάσει επτά άγρια χρόνια και το τραγούδι απαντούσε στη συναισθηματική και ιδεολογική κοινωνική φόρτιση, ιδίως της γενιάς, που την είπαν τότε «του Πολυτεχνείου».

ΘΥΜΑΜΑΙ ΓΗΠΕΔΑ γεμάτα ως τη σέντρα και τον Μίκη, στα μαύρα, να ανοίγει τα χέρια του, τεράστια φτερά, έτοιμος να απογειωθεί. Σιγά σιγά τα τραγούδια της διαμαρτυρίας έδωσαν τη θέση τους στα τραγούδια του έρωτα και αναδείχθηκαν σπουδαίες φωνές, όπως η Δήμητρα Γαλάνη, η Αλεξίου και τόσες άλλες, που όσα τραγούδησαν έμειναν αλώβητα από το χρόνο για να μας παρηγορούν αυτό τον άγονο μουσικά καιρό που διάγουμε.

ΓΕΜΙΣΑΜΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ μιας χρήσης και άλλα με ημερομηνία λήξης, σε ύφος fast-song! Σημειώνω ότι μόνον ο Γ. Νταλάρας κάποτε-κάποτε θυμόταν τα «πολιτικής αντίστασης» τραγούδια αλλά το λυπηρό ήταν ότι δεν έπειθε κανέναν, για πολλούς λόγους που δεν

υπάρχει και... λόγος να αναπτύξω εδώ. Με φτάνει που τον ακούω στα τόσα «άλλα» που έχει αποδώσει κατά τρόπο μοναδικό και ανεπανάληπτο.

ΟΜΩΣ Η ΧΑΡΟΥΛΑ ΑΛΕΞΙΟΥ δεν επιδόθηκε ποτέ σε ακτιβισμό, ούτε καταδέχτηκε τραγουδιστικούς λαϊκισμούς για να γίνει αγαπητή. Εμείς γεμίζαμε, τα τελευταία χρόνια, το Παλλάς ή το Ηρώδειο, ανεξάρτητα, αν τώρα έχει υποστεί κόπωση η φωνή της, γιατί μας αρκεί που σιγοψιθυρίζουμε τα τραγούδια της.

ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ «το χρυσό κουρέλι», που για να κάνει αναγκαστική ομοιοκαταληξία κατεβάζει... ανορθόγραφα τον τόνο στο... «αγγέλοι». Ακόμη αγαπάμε και στίχους ακαταλαβίστικους που έψαχναν να βρουν ποιος ήταν Θεός, γιατί τέτοιου είδους θρησκευτικά διλήμματα τα είχαμε λύσει εδώ και πολλά χρόνια...

ΟΜΩΣ, ΠΡΙΝ από τρεις μέρες, από την πλατεία Συντάγματος έφερνε ο αέρας, ως τις παρυφές της Πλάκας, μια φωνή που δύσκολα πίστευα ότι ήταν της Χαρούλας, παρά το γεγονός ότι όλες οι κολόνες της Αθήνας αλλά και πέραν

του Κέντρου της είχαν ένα γάντι κουζίνας υψωμένο και από κάτω το όνομά της.

«ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ», είπε. Μάλιστα. Κι εγώ το ίδιο για το σπίτι μου. Το καθαρίζω επιμελώς και με μεγάλη ευχαρίστηση. Αλλά νομίζω ότι έχει χάσει την επαφή της με τη σημερινή οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα, όταν ξεχωρίζει τις καθαρίστριες-δημόσιους υπαλλήλους από τις δεκάδες χιλιάδες καθαρίστριες, που καθάριζαν τα σπίτια μας, τα γραφεία μας, τα εργοστάσια, τα μαγαζιά και τώρα βρέθηκαν στο δρόμο, χωρίς μάλιστα να πληρώνονται μισθό, όπως εκείνες του υπουργείου Οικονομικών, χωρίς να έχουν πιάσει το πεζοδρόμιο έξω από τις πρώην δουλειές τους και να απαιτούν άμεση πρόσληψη.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΑΝ Η ΧΑΡΟΥΛΑ Αλεξίου αποφάσιζε να δηλώσει «καθαρίστρια» με αυτήν την ευκαιρία, εγώ θα την πίστευα, αν προηγουμένως είχε δηλώσει «ιδιωτική υπάλληλος», με τις εκατοντάδες ιδιότητες τους: Από καθαρίστριες και γραμματείς μέχρι διευθυντές. Έτσι δεν θα μπορούσε να βρεθεί ούτε ένας να πει: «Τι κρίμα. Υπήρχαν και άλλοι τρόποι για να διαφημίσει το νέο της δίσκο»...